

УДК 343.163

**ОРГАНІЗАЦІЯ І ПРОЦЕСУАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ
ЯК НОВА (КОНСТИТУЦІЙНА) ФУНКЦІЯ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ**

Руденко М. В.,

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінально-правових дисциплін
юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна,
Заслужений юрист України

Анотація: у статті проаналізовано нові законодавчі положення щодо організації і процесуального керівництва прокуратурою досудовим розслідуванням. Визначено правовий статус прокурора під час нагляду за додержанням законів у досудовому розслідуванні у формі процесуального керівництва.

Ключові слова: прокурор, досудове розслідування, слідчий, законність, кримінальне провадження.

Аннотация: в статье проанализированы новые законодательные положения, касающиеся организации и процессуального руководства прокуратурой досудебным расследованием. Определен правовой статус прокурора при осуществлении надзора за соблюдением законов на стадии досудебного расследования в форме процессуального руководства.

Ключевые слова: прокурор, досудебное расследование, следователь, законность, уголовное производство.

Annotation: the article analyzes the new legislative provisions concerning the organization and procedural management of the prosecutor's office by pre-trial investigation. The legal status of the prosecutor is determined in the course of supervising the observance of laws at the stage of pre-trial investigation in the form of procedural leadership.

Key words: public prosecutor, pre-trial investigation, investigator, legality, criminal proceedings.

Законом України від 02 червня 2016 року № 1401 – VII «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» уперше на конституційному рівні закріплено таку важливу функцію прокуратури як організація і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку (п. 2 статті 131¹ Основного Закону). Раніше, Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 року (далі – КПК України) чітко і однозначно визначив коло владних суб'єктів, діючих у початковій стадії кримінального провадження (процесу) – досудовому розслідуванні: дізнавач, слідчий, керівник органу досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя, а також призначення кожного з них, характер діяльності та обсяг їх повноважень.

Порівняльний аналіз цих повноважень свідчить, що відтепер дізнавач і слідчий несуть відповідальність лише за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій (ч. 1 ст. 40 КПК України). При цьому вони позбавляються будь-яких засобів для безпосереднього відстоювання власного внутрішнього переконання перед судом, не приймають участі в судовому провадженні, не наділені правом на оскарження незаконних судових рішень, прийнятих по розслідуваних ними кримінальних правопорушеннях тощо.

Більше того, дізнавач і слідчий знаходяться ще й у великій залежності від керівника органу досудового розслідування, прокурора та слідчого судді, здійснюючих різні форми контролю (нагляду) за їхньою процесуальною діяльністю. Враховуюче таке процесуальне становище дізнавача і слідчого у досудовому розслідуванні, законодавець України переніс центр відповідальності за результати розслідування кримінального правопорушення на прокурора, зобов'язавши його забезпечити швидке, повне і неупереджене розслідування цього правопорушення. Якісно нова роль щодо забезпечення законності в кримінальному провадженні визначена для прокурора як сильного і незалежного його учасника, «двигуна» кримінального процесу [1].

Для успішного виконання вказаного обов'язку, законодавець України наділив прокурора, який здійснює повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні, правом процесуального керівництва досудовим розслідуванням та запровадив у кримінальний процес принципи «незмінності прокурора» та «самостійності прокурора» (чч. 1, 2 ст. 36, ч. 2 ст. 37 КПК України). Відтепер жодне із основних рішень дізнавача і слідчого по кримінальному провадженню без затвердження (погодження) його прокурором не набуває юридичної сили. За таких обставин суттєво зростає роль прокурора і його відповідальність саме за кінцевий результат кримінального провадження. Колишній епізодичний, вибірковий прокурорський нагляд перетворюється на безперервне процесуальне керівництво досудовим розслідуванням. Тепер прокурор не тільки наглядає за законністю, а й організовує процес досудового розслідування, а у подальшому – підтримує державне обвинувачення в суді, за необхідності бере участь на стадіях перегляду судових рішень. Таким чином забезпечується принцип незмінності прокурора на всіх стадіях кримінального провадження – від його початку до набрання судовим рішенням законної сили. Адже загальновідомо, що найкраще підтримує державне обвинувачення в суді той прокурор, який керував досудовим розслідуванням і разом зі слідчим збирав докази [2].

Отже, на теоретичному і практичному рівні в Україні з'явилося нове родове поняття (нова регламентація) «прокурорське процесуальне керівництво досудовим розслідуванням», а на організаційному – «керівник органу прокуратури», «старші прокурори та прокурори відповідних прокуратур». Ще у далекому 1990 році в окремій публікації на сторінках журналу «Социалистическая законность» (Орган Прокуратури Союзу РСР) автор цих строк обгрунтовував та запропонував перейменувати поняття «старший помічник прокурора» та «помічник прокурора» на поняття «старший прокурор», «прокурор» відповідної прокуратури всіх рівнів та запровадити у практичний обіг ці уніфіковані терміни [3]. Адже це має для кримінального процесу велике як теоретичне, так і практичне значення. В сучасних умовах запроваджені законодавством нововведення мають також настільки велике значення, що вимагають окремого теоретичного осмислення і прийняття фундаментальних практичних заходів.

У зв'язку з визначенням прокурора ключовим владним суб'єктом досудового розслідування на сторінках юридичної печаті, як під час обговорення проекту КПК України, так і після його прийняття та дії, розгорнулася широка дискусія щодо сутності поняття «прокурорське процесуальне керівництво досудовим розслідуванням». Сам законодавець України визначає його в якості форми прокурорського нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування (ч. 2 ст. 36 КПК України), через використання якої прокурор забезпечує професійне, ефективне і законне виконання дізнавачем і слідчим поставлених перед ними завдань. Саме завдяки цьому у наказі Генерального прокурора України №4тн від 19 грудня 2012 року «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні» всі прокурори, діючі у досудовому розслідуванні, прямо йменуються «процесуальними керівниками досудового розслідування» та «керівниками прокуратур усіх рівнів» (пп. 1-12 наказу).

З таким визначенням прокурорського процесуального керівництва досудовим розслідуванням не погоджується багато вчених-правознавців сучасної України. На сьогодні в юридичній літературі склалося шість поглядів на цю проблему. Так, одні автори повністю відкидають керівну роль прокурора під час проведення досудового розслідування кримінальних правопорушень, вважаючи, що процесуальне керівництво несумісне зі здійсненням прокурорського нагляду ні за призначенням, ні за змістом, ні за порядком реалізації [4]. Пропонується навіть вилучення з частини 2 статті 36 КПК України словосполучення «у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням» [5].

Другі вважають, що в ролі процесуальних керівників можуть виступати лише керівники органів досудового розслідування, яким більш притаманний цей вид процесуальної діяльності. Вони пропонують термін «відомчий контроль» замінити терміном «процесуальне керівництво» для характеристики діяльності цих владних суб'єктів досудового розслідування [6].

Треті відстоюють наявність у прокурора процесуального керівництва під час проведення досудового розслідування, але тлумачать його, як і український законодавець, в формі прокурорського нагляду [7].

Четверті визначають процесуальне керівництво в якості одного із засобів взаємодії прокурора з дізнавачем та слідчим [8].

П'яті обгрунтовують наявність у прокурора самостійної функції у досудовому розслідуванні, що йменується процесуальним керівництвом під час проведення досудового розслідування кримінального правопорушення [9].

І, накінець, шості автори взагалі не знаходять ніякої різниці між прокурорським наглядом і прокурорським керівництвом під час проведення досудового розслідування кримінального правопорушення, вважаючи ці два поняття ідентичними [10].

Представляється, що найбільш переконливою є п'ята точка зору, бо прокурорське процесуальне керівництво під час проведення досудового розслідування – це, по-перше, самостійний напрямок прокурорської діяльності, спрямований на забезпечення швидкого, повного і неупередженого розслідування – дослідження всіх обставин вчиненого кримінального правопорушення з метою надання зібраним доказам належної правової оцінки, що вказує на функціональний характер вказаної прокурорської діяльності. По-друге, якщо виконання прокуратурою України конституційної функції нагляду за додержанням законів органами дізнання та досудового слідства (п. 3 ст. 122 Основного Закону) спрямоване на забезпечення законності всього сучасного досудового розслідування (дій і рішень всіх учасників цієї стадії кримінального процесу, звичайно окрім слідчого судді), то виконання прокурором функції процесуального керівництва (здебільшого не нагляду) спрямоване лише на забезпечення швидкого, повного і неупередженого розслідування кримінального правопорушення окремими суб'єктами цього процесу – дізнавачами і слідчими, діючими вже в рамках забезпечення прокурором режиму законності. І це не є формою реалізації наглядових повноважень прокурора.

На наявність у прокуратури функції нагляду за додержанням законів, спрямованих на забезпечення законності всього досудового розслідування так би мовити «у чистому вигляді» вказує, наприклад, право Генерального прокурора України, його першого заступника, заступників, прокурорів Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, прокурорів міст і районів, районів у містах, міжрайонних та спеціалізованих прокурорів, їх перших заступників, заступників скасовувати незаконні та необгрунтовані постанови слідчих та підпорядкованих прокурорів, винесені під час проведення досудового розслідування у межах його строків, передбачених статтею 219 КПК України. Ці постанови вони скасовують незалежно від своєї участі в досудовому розслідуванні, а лише про їх скасування повідомляють прокурорам, які безпосередньо здійснюють нагляд за додержанням законів під час проведення відповідних досудових розслідувань, тобто під час розслідування конкретних кримінальних правопорушень (ч. 6 ст. 36 КПК України). Таке твердження кореспондує також із нормативними положеннями статей 311-313 КПК України (оскарження слідчих рішень, дій чи бездіяльності прокурора), зокрема про те, що рішення службової особи органу прокуратури вищого рівня є остаточним і не підлягає оскарженню до суду, інших органів державної влади, їх посадових чи службових осіб (ч. 4 ст. 313 КПК України).

Отже, функція прокурорського нагляду за додержанням законів у досудовому розслідуванні, реалізується здебільшого прокурором вищого рівня (керівником органу прокуратури), а функція процесуального керівництва – в

основному прокурором, який здійснює повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні (процесуальним керівником). Якщо виходити з визначення, що процесуальне керівництво прокурора – це організація процесу досудового розслідування, визначення напрямів розслідування, координація процесуальних дій, сприяння створенню умов для нормального функціонування слідчих, забезпечення дотримання у процесі розслідування вимог законів [11], то цієї прокурорської діяльності, як свідчить щойно процитоване, притаманні ознаки адміністрування, розпорядництва, а не нагляду. Керівництво – це різновид управління в структурі держави і суспільства, яке пов'язане з розв'язанням суспільно-управлінських завдань загальної компетенції. Керівник – посадова особа, яку наділено адміністративною владою щодо очолюваного нею колективу і яка здійснює внутрішньо організаційне управління ним [12].

Отже, змішувати функції нагляду і процесуального керівництва чи ставити між ними знак рівності ні в якому разі не можна. Адже прокурор (процесуальний керівник) в умовах сьогодення є активним учасником (організатором) процесу досудового розслідування і несе відповідальність за всі рішення, дії чи бездіяльність дізнавача і слідчого. Тобто він не є посадовою особою, яка наглядає за досудовим розслідуванням, так би мовити, «зі сторони» [13].

Для виконання саме функції процесуального керівництва органами дізнання і досудового слідства прокурорам-процесуальним керівникам надається широкий арсенал владно-розпорядчих повноважень кримінального процесуального характеру, визначених частиною 2 статті 36 КПК України. В першу чергу до них необхідно віднести наступні повноваження прокурора: доручати органу досудового розслідування проведення розслідування конкретного кримінального правопорушення; доручати слідчому, органу досудового розслідування проведення у встановлений прокурором строк слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій; давати вказівки щодо проведення таких дій; брати безпосередню участь в цих діях; скасовувати незаконні ті необґрунтовані постанови слідчих; ініціювати перед керівником органу досудового розслідування питання про відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування та призначення іншого слідчого за наявності підстав для його відводу, або у випадках неефективного досудового розслідування; погоджувати або відмовляти у погодженні клопотань слідчого до слідчого судді про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій у випадках, передбачених КПК України.

Зокрема, за рішенням слідчого судді, прийнятого на підставі клопотання слідчого, погодженого з прокурором, або клопотання самого прокурора, проводяться такі слідчі (розшукові) та негласні слідчі (розшукові) дії як обшук; огляд житла чи іншого володіння особи; аудіо-, відео контроль особи; арешт, огляд і виїмка кореспонденції; зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж; зняття інформації електронних інформаційних систем; обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи; установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу; спостереження за особою, річчю або місцем; аудіо-, відео контроль місця; негласне отримання зразків, необхідних для порівняльного дослідження.

Слід зазначити, що прокурор-процесуальний керівник не лише погоджує клопотання слідчого про проведення вищевказаних процесуальних дій, але й бере участь у судових засіданнях під час їх розгляду слідчим суддею.

Крім того, виключно на підставі постанови прокурора проводиться така негласна слідча (розшукова) дія як контроль за вчиненням злочину.

Також виключно на підставі погодженого прокурором клопотання слідчого слідчий суддя: розглядає питання про накладення грошового стягнення на особу; тимчасово обмежує у користуванні такими спеціальними правами: а) правом керування транспортним засобом або судном; б) правом полювання; в) правом на здійснення підприємницької діяльності; відстороняє від посади; надає дозвіл на тимчасовий доступ до речей і документів; накладає арешт на майно та на тимчасово вилучене майно; застосовує запобіжні заходи у вигляді: 1) особистого зобов'язання; 2) особистої поруки; 3) застави; 4) домашнього арешту; 5) тримання під вартою; надає дозвіл на затримання з метою приводу; продовжує строки тримання під вартою та домашнього арешту; змінює запобіжні заходи.

Більше того, всі вищевказані слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії, заходи забезпечення кримінального провадження можуть проводитися, та, відповідно, застосовуватися слідчим суддею не тільки за клопотанням слідчого, але й за клопотанням самого прокурора.

Слід зазначити, що процесуальні керівні повноваження в окремих випадках реалізуються й органами прокуратури (прокурорами) вищого рівня. Хто стане заперечувати, що таке повноваження Генерального прокурора України як прийняття і направлення на місця письмових вказівок з питань досудового розслідування, не вимагаючи законодавчої регламентації, але обов'язкових для виконання усіма органами досудового розслідування, незалежно від їх відомчої підпорядкованості (ч. 2 ст. 15 Закону України «Про прокуратуру») не носить керівного процесуального характеру? Це – яскраве підтвердження наявності у прокуратури самостійної кримінальної процесуальної функції процесуального керівництва органами досудового розслідування. Всім зрозуміло, що йдеться про вказівки не по конкретних кримінальних провадженнях, а вказівки суто загального (принципового) характеру, спрямовані виключно на вдосконалення діяльності усіх органів досудового розслідування, які займаються розслідуванням кримінальних правопорушень.

Те ж саме стосується й Генерального прокурора України, його заступників, прокурорів Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя та прирівняних до них прокурорів, яким надано право своєю вмотивованою постановою доручити здійснення досудового розслідування будь-якого кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування, у тому числі слідчому підрозділу вищого рівня в межах одного органу, у разі неефективного досудового розслідування (ч. 5 ст. 36 КПК України).

Процесуальне керівництво реалізується прокуратурою і в рамках міжнародного співробітництва по кримінальних справах, бо відповідно до частини 1 статті 545 КПК України лише Генеральній прокуратурі України надано право звертатися із запитом про міжнародну правову допомогу у кримінальному провадженні під час

досудового розслідування та розглядати відповідні запити іноземних компетентних органів. Генеральна прокуратура України є її центральним державним органом щодо видачі (екстрадиції) підозрюваних, обвинувачених у кримінальному провадженні під час проведення досудового розслідування (ч. 2 ст. 574 КПК України) та передання кримінального провадження компетентному органу іншої держави (ч. 1 ст. 599 КПК України).

Деякі автори, відстоюючи право прокурора на здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням, відзначають, що ще ніхто із прихильників самостійності функції процесуального керівництва не зміг доказати, які саме прокурорські повноваження, визначені частиною 2 статті 36 КПК України, є наглядовими, а які використовуються виключно для процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Представляється, що для поділу прокурорських повноважень, встановлених частиною 2 статті 36 КПК України, на суто наглядові і призначені спеціально для процесуального керівництва досудовим розслідуванням як це робиться іноді у літературі [14], ніякої потреби не існує через універсальний характер цих повноважень. В одному випадку вони можуть успішно виконуватися прокурором при здійсненні нагляду за додержанням законів усіма учасниками цієї стадії кримінального провадження, а в іншому випадку – для реалізації процесуального керівництва владними суб'єктами (дізнавачем і слідчим), які діючи вже в рамках забезпеченого прокурорським наглядом режиму законності, зобов'язані виконувати всі владні розпорядження прокурора процесуального (а не організаційно-управлінського) характеру, направлені на швидке, повне і неупереджене дослідження всіх обставин кримінального правопорушення, виявлення як викриваючих, так і виправдовуючих підозрюваного, обвинуваченого доказів, а також обставин, що пом'якшують чи обтяжують його покарання (ч. 2 ст. 9 КПК України). Тому не можна погодитись з думкою про те, що діяльність інших учасників досудового розслідування не складає предмет прокурорського нагляду, а є проявом інших прокурорських функцій [15].

Як бачимо, всі кримінальні процесуальні повноваження прокурора, що закріплені в статті 36 КПК України, підпорядковані забезпеченню успішної реалізації як основної (конституційної) його кримінальної процесуальної функції – нагляду за додержанням законів усіма учасниками досудового розслідування, так і додаткової функції, що виконується у цій стадії кримінального провадження – процесуального керівництва владними суб'єктами (дізнавач, слідчий), які безпосередньо розслідують кримінальне правопорушення.

Наділення прокурорів (колишніх помічників (старших помічників прокурора)) у досудовому розслідуванні функцією процесуального керівництва було скоріше обумовлено наступними факторами: а) ліквідацією архаїчного кримінального процесуального інституту додаткового розслідування, який гостро підняв проблему, пов'язану не тільки з забезпеченням законності усіма учасниками досудового розслідування (що було раніше), а й з неприпустимістю в умовах сьогодення представлення в суд матеріалів неякісно розслідуваного кримінального правопорушення; б) визначенням прокурора – процесуального керівника ключовим владним (самостійним) суб'єктом досудового розслідування, який відповідає перед державою за забезпечення якісного розслідування усіх кримінальних правопорушень; в) покладенням на цього прокурора обов'язку з прийняття кінцевого рішення за результатами проведеного розслідування кримінального правопорушення, а саме: закрити кримінальне провадження (ч. 1 ст. 284 КПК України); звернутися до суду з клопотанням про звільнення від кримінальної відповідальності (ч. 2 ст. 286 КПК України); звернутися до суду з обвинувальним актом (ст. 291 КПК України); звернутися до суду з клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру (ст. 292 КПК України).

Таким чином, наділення прокурора у досудовому розслідуванні правом на здійснення процесуального керівництва владними суб'єктами органів дізнання і досудового слідства – це об'єктивна закономірність, що має під собою міцну законодавчу базу, підтверджену системним тлумаченням зазначених вище норм КПК України. Більше того, порядок реалізації прокурором цього права, його направленість і зміст свідчать, що ця реалізація відбувається не в формі прокурорського нагляду, а в якості самостійної (додаткової) функції прокурора, що виконується ним у цій стадії кримінального провадження. Вказана функція є обов'язковою і незаперечною. Без її наявності і реалізації не може бути виконане жодне із завдань досудового розслідування – важливої і необхідної стадії кримінального провадження. Є надія, що законодавець України шляхом внесення змін і доповнень до чинного КПК України чітко і однозначно розмежує прокурорські кримінальні процесуальні функції (нагляду за додержанням законів і процесуального керівництва під час проведення досудового розслідування). Зокрема, абзац перший частини 2 статті 36 КПК України, як на мене, має бути викладений у такій редакції: «Прокурор, який здійснює процесуальне керівництво відповідним досудовим розслідуванням, уповноважений:», і далі по тексту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Виступ Генерального прокурора України на Всеукраїнській науково-практичній конференції «Перша річниця Кримінального процесуального кодексу України: здобутки та перспективи», 29 листопада 2013 року // Вісник прокуратури. – 2013. – №12. – С. 12.
2. Там само. – С. 9.
3. Руденко Н. О правовом статусе помощника прокурора // Социалистическая законность. – 1990. – №8. – С. 18-20.
4. Гришин Ю.А. О статусе прокурора на стадии досудебного расследования в реформируемом уголовном процессе / Ю.А. Гришин // Актуальні проблеми реформування кримінально-процесуального законодавства й удосконалення діяльності судових і правоохоронних органів: Мат. міжн. наук.-практ. конференції. – Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2012. – С. 98-107.
5. Корж В. Новий Кримінальний процесуальний кодекс України: проблеми впровадження в практичну діяльність / В. Корж // Вісник прокуратури. – 2012. – №10. – С. 79-89.
6. Мірковець Д.М. Інститут керівництва досудовим слідством за проектом КПК України / Д.М. Мірковець // Проблеми реформування кримінально-процесуального та кримінального законодавства України: Мат. міжн. наук.-практ. конф. – Х.: ХНУВС, 2011. – С. 152-156.
7. Толочко О. Правова природа процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням / О. Толочко // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – №2. – С. 62-63.

8. Бортун М. Взаємодія прокурора зі слідчим, слідчим суддею на стадії досудового розслідування / М. Бортун // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – №4. – С. 95-99.
9. Юрчишин В.М. Місце і роль прокурора у досудовому розслідуванні та їх відображення в теорії, законодавстві і практиці: Монографія / В.М. Юрчишин. – Чернівці, Видавничий дім «Родовід», 2012. – С. 178-179.
10. Бабкова В. Проблеми здійснення прокурором наглядових повноважень у формі процесуального керівництва під час проведення досудового розслідування / В. Бабкова // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – №3. – С. 71-73.
11. Кримінальний процесуальний кодекс України. Наук.-практ. коментар: у 2 т. Т. 1. / О.М. Бандурка, Е.М. Блаживський, Е.П. Бурдоль та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. – Х.: Право, 2012. – С. 120.
12. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Ред. кол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К.: «Укр. енцикл.», 2001. – Т. 3. – С. 82.
13. Баганаєц О. Недоступна прокуратура. Деякі міркування щодо оприлюдненого проекту Закону «Про прокуратуру», розробленого Адміністрацією Президента України / О. Баганаєц // Юридичний вісник України. – №42 (955). – 19-25 жовтня. – 2013.
14. Гринюк В.О. Функції прокурора на досудовому розслідуванні // Мат. II Міжн. наук.-практ. конф. «Малинівські читання», м. Острого, 15-16 лист. 2013 року. – Острого, Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2013. – С. 326-327.
15. Гловюк І. Процесуальне керівництво прокурора досудовим розслідуванням / І. Гловюк // Вісник прокуратури. – 2013. – №12. – С. 79-89.